

КИНОТЕАТР

«КОСМОС»

КІНОТЕАТР

Влад Нед

«КОСМОС»

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.161.2-31

Н 42

Влад Нед

Н 42 Кінотеатр «Космос» [Текст] : роман / Влад Нед. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 312 с.

ISBN 978-966-448-603-0

Коли ти працював на телебаченні у Києві, це здавалося типовим життям креативного класу. Та раптом тебе витурили з роботи й усе полетіло шкереберть. Доводиться повертатися у рідний Харків, де з допомогою давніх друзів вдається влаштуватися працювати кіномеханіком у старий кінотеатр на околицях. Крутити фільми у «Космосі», що ледь зводить кінці з кінцями, — зовсім не робота мрії, та іншої однаково поки що немає. Згодом стає зрозуміло, що з кінотеатром не все так просто, і пожежа, яка тут трапилася, не випадкова. Що буде з ним далі? Хто й чому хоче прибрати його до рук?

Попри складні часи, «Космос» збирає навколо себе безліч всього: кіносеанси й закриті вечірки, людей з минулого, старий щоденник з дитинства... А на тлі всіх перипетій — взаємини з містом, де зростав дитиною, та спроби зрозуміти себе теперішнього.

УДК 821.161.2-31

© Влад Нед, текст, 2025

© Антон Скеор, обкладинка, 2025

© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-603-0

Усі права застережено

Бажання — це вже спогади.
Італо Кальвіно, «Невидимі міста»

Це було десятиліття, коли ми бачили що завгодно,
перш ніж більше не побачити ніколи.
Чак Клостерман, «The Nineties»

Розділ 1

Повернення. Внутрішній радник. Де закінчується Всесвіт?

1

— Отже, ми не можемо з тобою далі співпрацювати.

Я не те щоби був здивований.

— Оце так сюрприз. А чому?

— Як журналістом ми... вони тобою ніби задоволені. Але щодо сценарної частини... Їм потрібно більше... жиру чи що. Ми вже про це говорили... це програма, де зірки мають згадувати, як облизували підлогу на вокзалі, бо треба було щось їсти. Як трахалися з конячками, щоб потрапити на прослуховування. Словом, шоу про зірок. Тут потрібні емоції, щоб глядачі пустили сльозу. А ти навіщось шеф-продюсеру приніс «Трактат про поетику»!

Вона стояла на ганку телестудії у дутому жилеті з купою кишень; у тонких пальцях сигарета, волосся зібране у хвостик, під очима мішки, навушник з гарнітурою, рація на поясі — стартовий пакет дівчини, яка днює та ночує на продакшені. Такі, як вона, були вірні роботі більше, ніж чоловікам. Я навіть не впевнений, чи варто

називати її ім'я — навряд чи ми колись знову побачимося.

— І вони сказали, щоб саме ти це повідомила?

— Напевно, думали, що ми з тобою друзі.

— У тебе немає друзів: ти на всіх кричиш.

Судячи з того, як нервово дівчина курила, їй не було весело. Вона гарячково вигадувала, що мені ще сказати.

— Що робитимеш далі?

Я оцінив перспективу. До кінця року ще кілька тижнів. Як співає Боб Ділан, час — це літак, і він несеться збіса швидко.

— Без ваших правок? Нарешті стану щасливим.

Вона обійняла мене так міцно, що я відразу вловив запах прокуреного жилета і дезодоранту, змішаного з потом на синтетичній тканині. Я буду за нею сумувати.

За кілька днів до цього Крот надіслав мені повідомлення: «Які плани на Новий рік?». Тоді я не відповів, бо не знав, що сказати. Тепер у Києві мене нічого не тримало. Я дістав телефон і набрав Крота — він єдиний серед усіх моїх знайомих дуже любив розрулювати всі питання по телефону.

— Почекай-почекай, — Крот узяв слухавку й одразу почав діяти на випередження.

— Привіт, це я...

— Нічого не кажи, я хочу вщипнути себе й переконалися, що це не сон.

— Ем...

— Ви тільки подивіться, хто мені зателефонував! Сам! Особисто! А я вже почав сумніватися, що не вигадав тебе!

— Ну, все, припиняй.

— Мабуть, щось трапилося? Інакше з якого б то дива вельмишановний пан ушанував би нас, кріпаків, своєю увагою?

— Ти закінчив? Пропозиція ще в силі?

— Не дзвони мені більше! — гаркнув Крот жартівливо. Й одразу додав: — Але, звісно, приїжджай.

Так і почалося. Я кинув у сумку всі речі, які зміг знайти, залишив друзям записку з вибаченнями за те, що жив на розкладачці аж півтора місяця замість обіцяного тижня. Потім — сльота на підлозі у тролейбусі, люди фотографуються поруч із ялинкою на вокзалі, касирка не вірить, що я справді братиму квиток класу люкс. Ніби я маю вибір — інші квитки вже кілька тижнів як розкуплені. У вагоні нас щонайбільше п'ятеро, але провідниця, звичайно, не дозволяє кожному зайняти вільне купе; утрамбовує пасажирів, наче кубики в тетрісі. Мій сусід — доглянутий хлопець мого віку — не відлипає від телефона, постійно комусь дзвонить, пронизливо пошепки називає свою кохану «масею» і щохвилини освідчується їй у коханні.

А коли зв'язок зникає, я засинаю.

2

— Ось вона. Кольору тропічного світанку.

З цими словами Крот вказує на темно-зелений старий «лансер», що стоїть за його спиною біля харківського залізничного вокзалу. На крилах над колесами налип сніг

упереміш із дорожнім брудом. Крот був дуже гордий, що обрав для своєї першої машини такий рідкісний відтінок.

— Ну, привіт, — промимрив я.

— Чого приперся?

— Щоб ти не помер від нудьги.

— О, то ти в нас такий самий дотепний. Добре. Хоч щось людське у тобі лишилося.

Передне сидіння машини було завалено літературою про успіх. «Як витратити мільйон, якби він у тебе був», «Бізнес як танець», «Чому у вас нічого не виходить (і як зробити так, щоб вийшло)». У салоні ледь пахло старою «ялинкою», що бовталася під дзеркалом заднього виду. Крот помітив свої книги в моїх руках.

— Я б на твоєму місці теж погортав. Там багато слухних думок.

— Не знаю... а якщо я потім справді стану багатим?

— Смійся-смійся. Але іноді важливо виходити за звичні рамки. Треба чогось досягти. Інакше я не бачу шляхів для реалізації, стосунків та особистого щастя, — Крот говорив так, ніби ми вже не першу годину випивали.

— А як щодо знайти свою долю, оце все?

— Долю кожен обирає сам.

За пів години ми приїхали на околицю міста. Крот загнав машину в ледве помітну «кишеню» між іншими автомобілями, чії шини тонули у сльоті. У вікнах бетонних дев'ятиповерхівок мерехтіли різнокольорові гірлянди. Снігу тут було більше, ніж у центрі — танути він не встигав.

— Ти ж казав, що вже винаймаєш хату, — натомість ми чомусь приїхали туди, де Крот колись жив із матір'ю.